

И прѣди да отиде на училище, той седна и писа набързо:

Г-нъ Зафировъ,

Моля, елате при мене за малко. Отнася се до това, да се намѣри нѣкакво срѣдство, което да ви избави занапрѣдъ отъ наказанията за вашитѣ дѣца. Необходимо ми е да поговоря съ васъ лично, за което ви моля да ме посѣтите. Ако днесъ не сте свободенъ, нищо: азъ цѣлата седмица ще бжда въ кжщи отъ 8 часа и ще ви чакамъ.

Задгорски, учителъ“.

По пжтя за училище той самъ пустна писмото въ пощенската кутия, за да бжде сигуренъ, че то не ще се изгуби.

Въ класа, разбира се, нѣмаше братята Зафирови. Слугата сжщо не се явяваше. Въ междучастието въ учителската се заговори пакъ за тѣхъ.

Но разговорътъ бѣ прѣкжснатъ отъ влизането на стареца.

— Е, сполучихте ли да ги хванете? — Въ единъ гласъ го посрѣцнаха учителитѣ.

— Колкото за бой — ги набутахъ, — почна старецътъ, като бършеше пота отъ челото си.

— Дѣ сж момчетата? — запита Върбевъ.

— Дѣ? Уфейкаха, мръсницитѣ! Уфейкаха!

Общиятъ смѣхъ на учителитѣ ядоса стареца.

— Ама азъ, каквото ще да става, ще пипна тѣзи момчета, и какъ ще ги пипна! Азъ подушихъ кждѣ щѣха да ношуватъ и пристигнахъ тамъ тъкмо на врѣме; зеръ, вие знаете, че азъ съмъ редовенъ... Но, като на пукъ, този пжтъ голѣмата кола, дѣто ношували се върнала отъ работа късно, и момчетата, навѣрно, сж прѣношували другадѣ. Упжтвамъ се къмъ новото мостчѣ. Изведнажъ прѣдъ мене,